

Nr 23.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 20 maj 1921 angående förbud i vissa fall för bolag och ekonomisk förening att förvärva fast egendom; given Stockholms slott den 1 februari 1924.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 20 maj 1921 angående förbud i vissa fall för bolag och ekonomisk förening att förvärva fast egendom.

GUSTAF.

Birger Ekeberg

Fö r s l a g

till

L a g

om fortsatt tillämpning av lagen den 20 maj 1921 (nr 247) angående förbud i vissa fall för bolag och ekonomisk förening att förvärva fast egendom.

Härigenom förordnas, att lagen den 20 maj 1921 angående förbud i vissa fall för bolag och ekonomisk förening att förvärva fast egendom, vilken lag gäller tills vidare intill den 1 juli 1924, skall äga fortsatt tillämpning tills vidare intill den 1 juli 1925.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 19 januari 1924.*

Närvarande: Statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena friherre MARKS VON WÜRTEMBERG, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, MALMROTH, HASSELROT, LÜBECK, CLASON, WOHLIN, PETTERSSON.

Efter gemensam beredning med chefen för jordbruksdepartementet anför chefen för justitiedepartementet, statsrådet Ekeberg:

»På förslag av enskilda motionärer antog 1921 års riksdag för sin del en lag av innehåll, att de inskränkningar i bolags och föreningars rätt att förvärva fast egendom, vilka jämlikt lagen den 4 maj 1906 gälla i fråga om de fyra nordligaste länen och Värmlands samt vissa delar av Kopparbergs och Gävleborgs län, i det väsentliga utsträcktes att avse jämväl övriga delar av riket. Efter det lagrådet blivit hört, utfärdades den 20 maj 1921 i överensstämmelse med riksdagens beslut *lag angående förbud i vissa fall för bolag och ekonomisk förening att förvärva fast egendom*. Denna lag, vilken erhöll giltighet tillsvidare intill den 1 juli 1922, blev efter förslag av Kungl. Maj:t till 1922 och 1923 års riksdagar prolongerad för ett år i sänder. Dess giltighetstid utgår följaktligen den 30 juni 1924.

Då således fråga uppkommer, huruvida till innevarande års riksdag bör avlätas förslag om fortsatt förlängning av den provisoriska lagens giltighetstid, hava samtliga länsstyrelser med undantag av länsstyrelserna i de fyra nordligaste länen och Värmlands län anmodats inkomma med yttrande, huruvida en dylik åtgärd kan anses böra äga rum. Dessa yttranden äro numera inkomna, och anhåller jag få lämna redogörelse för deras huvudsakliga innehåll.

Förlängning av lagens giltighetstid förordas av *länsstyrelserna i Stockholms, Hallands, Älvsborgs, Örebro, Kopparbergs och Gävleborgs län*. — *Länsstyrelsen i Stockholms län* har anfört, att den provisoriska lagen tillkommit i avvaktan på att definitiv lagstiftning i ämnet komme till stånd. Då så ännu ej skett, syntes de skäl, som föranlett lagens tillkomst och dess sedermera genom särskilda lagar skedda prolongering, fortfarande vara för handen. — *Länsstyrelsen i Hallands län* har erinrat, hurusom länsstyrelsen i ett den 29 juli 1922 avgivet utlåtande över det av jordkommissionen utarbetade förslaget till lag angående rätt att förvärva och besitta fast egendom tillstyrkt definitiva bestämmelser om koncessionsplikt för juridiska personer i fråga om förvärv av jordbruksfastighet. Då jordkommissionens förslag

Länsstyrelsernas utlåtanden.

ännu icke lett till någon definitiv författning i ämnet, ansåge länsstyrelsen en förlängning av den provisoriska lagen böra äga rum, intill dess att en dylik författning kunde komma till stånd. — *Länsstyrelsen i Älvsborgs län* har, under uttalande av sin uppfattning, att en förlängning bör ske, framhållit, att dröjsmålet med införande av en permanent, efter förhållandena i södra Sverige avpassad lagstiftning i ämnet borde utgöra anledning att, i den utsträckning lagens formulering det medgåve, lagen erhöle sådan tillämpning, att bolags jordförvärv och rörelsefrihet eller den praktiska aktiebolagsformens legitima utnyttjande ej inskränktes mer än som överensstämde med avsikterna vid lagens tillkomst eller att förhindra uppkomsten i södra Sverige av motsvarigheter till de med bolags jordförvärv i Norrland förenade sociala missförhållandena. — *Länsstyrelsen i Örebro län* har anfört, att den tid, inom vilken ifrågavarande lag tillämpats inom länet, varit för kort för att verkningarna av densamma skulle kunna med någon säkerhet bedömas. Härtill komme, att denna tid utmärktes av en omfattande depression inom näringslivet och att på grund därav bolagen icke haft anledning eller möjlighet att söka utvidga sitt fastighetsinnehav. Då ändrade förhållanden emellertid snart nog kunde inträda och någon olägenhet av lagens tillämpning icke, länsstyrelsen veterligt, inom länet orsakats, hade länsstyrelsen icke någon erinran mot att lagen försöksvis finge tillämpas under ytterligare ett år. — *Länsstyrelsen i Kopparbergs län* har, då lagen antagits provisoriskt i avbidan å en definitiv lagstiftning och densamma otvivelaktigt haft goda verkningar beträffande jordens bevarande åt den självägande bondeklassen, tillstyrkt en prolongation. — *Länsstyrelsen i Gävleborgs län* har för sin del åberopat ett av hushållningssällskapets förvaltningsutskott gjort uttalande, att enligt utskottets mening lagen varit till gagn och att en prolongation måste anses behöblig.

Övriga i ärendet hörda länsstyrelser hava ansett sig icke böra förorda en förlängning av den provisoriska lagens giltighetstid. I några utlåtanden — från *länsstyrelserna i Södermanlands, Blekinge, Kristianstads och Västmanlands län* — har väsentligen anförts allenast att, med hänsyn till förhållandena i vederbörande län, en prolongation icke syntes påkallad. — *Länsstyrelsen i Uppsala län* har tillfogat, att icke vare sig vid prövning av frågor om rätt för bolag eller förening att förvärva fastighet eller eljest kommit till länsstyrelsens kännedom något fall i länet, då ej de intressen, som den provisoriska lagen avsåge att skydda, kunnat genom tillämpning allenast av bestämmelserna i lagen den 30 maj 1916 om vissa inskränkningar i rätten att förvärva fast egendom m. m. bliva vederbörligen iakttagna. — *Länsstyrelsen i Östergötlands län* har, under avstyrkande av prolongation, överlämnat ett yttrande från hushållningssällskapets förvaltningsutskott, däri anförts: Lagen, som sannolikt på grund av de under den s. k. kristiden mångenstädes säregna förhållandena på egendomshandelns område utsträckts att äga tillämpning jämväl i rikets mellersta och södra delar, hade givetvis till ändamål att i visst avseende reglera berörda affärsverksamhet. För så vitt utskottet hade sig bekant, torde emellertid även under nämnda kristid knap-

past kunnat påvisas, att några mindre önskvärda egendomsaffärer av ifrågasatt slag ägt rum inom länet. Utskottet ansåge därför, att något behov av en dylik lagstiftning, åtminstone för länets vidkommande, icke vid något tillfälle förelegat. — *Länsstyrelsen i Jönköpings län* har framhållit, att bolags och förenings fastighetsinnehav inom länet vore av ringa omfattning. Inom andra delar av riket, där den s. k. norrlandslagen icke gällde kunde förhållandena möjligen vara något annorlunda. För hela riket gällde emellertid för närvarande, att bolagen på grund av den rådande depressionen icke i nämnvärd omfattning ville binda kapital i nya fastighetsförvärv. Länsstyrelsen ansåge fördenskull en prolongation icke vara av omständigheterna påkallad, vad länet anginge. Möjligen kunde dock lagen böra äga fortsatt giltighet för några Norrland närbelägna delar av landet, där bolagen hade stora jordinnehav och där de visat tendens att vilja ytterligare lägga under sig skogsfastigheter. Vid utlåtandet äro fogade särskilda yttranden av hushållningssällskapet och överlantmätaren i länet samt Smålands och Blekinge handelskammare, i vilka yttranden en prolongation avstyrkes, i varje fall så vitt angår Jönköpings län. — *Länsstyrelsen i Kronobergs län* har, under avstyrkande av prolongation, hänvisat till sitt den 10 mars 1920 avgivna utlåtande över ett av jordkommissionen upprättat förslag till lag angående inskränkning under viss tid i bolags och förenings rätt att förvärva fast egendom i mellersta och södra Sverige. I sistnämnda utlåtande har framhållits, bl. a., att med hänsyn till de betänkligheter, vilka, särskilt ur rätts-säkerhetens synpunkt, måste göra sig gällande mot en dylik lagstiftning av provisorisk natur, densamma icke syntes böra åvägabringas utan trängande behov. Något dylik behov kunde icke anses vara för handen inom länet. Därtill komme, att den ifrågasatta lagstiftningens syfte i stort sett skulle förfelas, då de enskilda skogsspekulanternas jordförvärv skulle, såsom fallande utom lagens räckvidd, fortfarande få obehindrat fortgå. — *Länsstyrelsen i Kalmar län* har anfört: Rent teoretiskt sett måste det anses oegentligt, om för olika delar av landet olika bestämmelser skulle gälla i förevarande hänseende och det vore vanskligt att avgöra, om det riktiga vore, att bolag och föreningar skulle vara förhindrade att förvärva fast egendom allenast i de delar av landet, vilka avsågos i 1906 års lag, under det att dylik rätt skulle medgivas i andra fullkomligt likartade trakter. Ur principiell synpunkt hade länsstyrelsen sålunda intet att erinra emot en förlängning av lagens giltighetstid. Å andra sidan måste emellertid påpekas, att inom länet intet behov av denna lagstiftning, åtminstone under de senaste åren, gjort sig märkbart gällande. Enahanda förhållande torde kunna påvisas även i fråga om lagens övriga giltighetsområde. Då härtill komme, att bolag och föreningar till följd av rådande depression inom näringslivet iakttog den största återhållsamhet beträffande så gott som all affärsverksamhet, torde lagens upphörande med dess i varje fall begränsade giltighetstid icke för närvarande medföra några större ekonomiska eller sociala olägenheter. — *Länsstyrelsen i Gotlands län* har åberopat sitt i annat utlåtande den 8 mars 1920 gjorda uttalande, att inom länet förenings jordinnehav vore så obetydligt, att det

kunde helt lämnas ur räkningen, samt att bolags förvärv av jordbruksfastigheter icke dittills kunde sägas hava medfört missförhållanden, vilka ådaga- lagt behovet av inskränkning i bolagens förvärvsrätt, men att däremot i åtskilliga fall den omständighet, att fastigheter kommit i bolagshänder, möjliggjort dessa fastigheters fulla utnyttjande. — *Länsstyrelsen i Malmöhus län* har anfört: Bolags och föreningars fastighetsförvärv inom länet kunde icke sägas hava tagit sådan omfattning och sådana former, att något behov av ifrågavarande lagstiftning yppats. Under närvarande förhållanden funnes ingen anledning antaga, att någon ändring skulle inträda i nämnda hänseende, om lagen upphörde att gälla. Med anledning av en i jordkommissionens betänkanden, del II, intagen statistik ville länsstyrelsen påpeka följande. Bland de härad i landet, där jord till minst en tiondel av häradets hela åkerareal ägdes av bolag eller ekonomiska föreningar, funnes även Rönnebergs härad i Malmöhus län. Detta härads hela åkerareal uppgick år 1919, enligt nämnda statistik, till 18 501 hektar, därav 2 324 hektar ägdes av bolag och ekonomiska föreningar. Det borde emellertid beaktas, att av denna senare åkerareal omkring 900 hektar tillhörde Allmänna Svenska Utsädesaktiebolaget och omkring 850 hektar Svenska Sockerfabriksaktiebolaget. Det förra bolagets verksamhet vore sådan, att dess fortsättande, vilket förutsatte innehav av jord, syntes önskvärt oavsett vilka jordpolitiska synpunkter skulle vara bestämmande, och vad anginge sockerbolagets jordbruksdrift, vilken givetvis vore framför allt inriktad på sockerbetodling, ägde den stor betydelse såsom mönsterjordbruk på detta område. Anmärkningsvärt beträffande Rönnebergs härad vore i övrigt det förhållande, att inom häradet, med undantag för nämnda bolags fastigheter, icke funnes större fastighetskomplex utan att häradet framför andra härad i länet utmärkte sig genom det stora antalet medelstora och mindre jordbruk med själväggande bönder. — *Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län* har yttrat: I stort sett vore länet en ren landsbygd, där småbrukarna helt dominerade. Endast en obetydlighet av länets jord innehades sålunda av sådana sammanslutningar, som avsåges i lagen. Några tecken till nämnvärd förskjutning därutinnan hade icke visat sig. Länet vore för övrigt skogfattigt, och mogen skog funnes huvudsakligen endast i länets nordligaste delar, de inre partierna av de mellersta delarna samt de högt liggande sträckningarna av länets västgötadel. Stora delar av länet vore så gott som fullständigt skoglösa. Någon spekulation i de befintliga skogsfastigheterna från bolags eller ekonomiska föreningars sida syntes icke vara att befara. — *Länsstyrelsen i Skaraborgs län* har, med åberopande av ett i utlåtande den 28 februari 1920 gjort uttalande, att något egentligt gagn av denna lagstiftning icke vore att förvänta, förklarar att under den tid, som därefter förflutit, icke tillkommit någon omständighet, som varit ägnad att rubba länsstyrelsens uppfattning i fråga om behovet av ifrågavarande lag.

I sitt utlåtande har *länsstyrelsen i Stockholms län* förklarar sig vilja beträffande lagens omfattning ifrågasätta, huruvida densamma icke borde inskränkas till att avse endast bolag och sålunda icke ekonomiska föreningar. Skälet härtill vore att, såvitt länsstyrelsen kunde finna, motsvarande bestäm-

*Ifrågasatta
ändringar
i lagen.*

melser rörande dylika föreningar redan funnes i lagen den 30 maj 1916 om vissa inskränkningar i rätten att förvärva fast egendom eller gruva eller aktier i vissa bolag. Vidare ansåge sig länsstyrelsen böra påpeka, att med den avfattning, 2 § i lagen den 14 maj 1906 angående förbud i vissa fall för bolag och förening att förvärva fast egendom erhållit, länsstyrelse vore förhindrad verkställa sådan prövning, som omförmäles i 5 § samma lag, om ansökningen avsåge ett större område, oaktat det av handlingarna framginge, att avsikten med fastighetsförvärvet vore att stycka området i små tomter. Länsstyrelsen ansåge sig böra ifrågasätta, att undersökning gjordes, huruvida icke i nu antydda fall länsstyrelse skulle kunna verkställa prövning enligt 5 §.

Jag anser mig böra i detta sammanhang erinra om, att vid nästlidet års riksdag uti en i andra kammaren väckt motion framställdts det yrkande, att egnahemsföreningar och egnahemsbolag måtte undantagas från tillämpningen av 1921 års lag. Till stöd för detta yrkande anfördes, att det nuvarande ansökningsförfarandet förorsakade såväl myndigheterna som ifrågavarande sammanslutningar onödigt besvär och verkade hinderligt för egnahemsbildningen i landet. Motionen avstyrktes av andra lagutskottet, vilket härom i sitt utlåtande (nr 18) i anledning av Kungl. Maj:ts proposition om prolongation av ifrågavarande lag anförde följande:

Med anledning av denna motionärernas framställning vill utskottet erinra, att i jordkommissionens förenämnda förslag till lag med bestämmelser angående rätt att förvärva och besitta fast egendom egnahemsföreningar och egnahemsbolag icke undantagits från lagens tillämplighetsområde, liksom fallet ej heller är i den nuvarande norrländska förbudslagen. I sina motiv har jordkommissionen anført, att det icke låte sig göra att skilja på bolag av olika slag och därvid vid lindrigare former binda förvärv av sådana bolag, vilka kunde förmodas komma att handhava inköpta fastigheter på ett samhällsgagneligt sätt. De hänsyn, vilka härutinnan kunde hava skäliga anspråk på att vinna beaktande, borde, därest de uppställda förvärvsreglerna över huvud taget medgäve förvärv, kunna göras gällande vid prövningen av varje särskilt fall.

I sin redogörelse för den norrländska förbudslagens hittillsvarande tillämpning och verkningar har kommissionen vidare framhållit beträffande från egnahemsbolag hittills ingivna ansökningar om tillstånd till gjorda fastighetsförvärv följande: Syftet med dessa förvärv hade varit att stycka de inköpta fastigheterna till egnahemslägenheter (småbruk). Ett naket uppgivande av sådant syftemål hade givetvis icke varit tillräckligt för erhållande av tillstånd, utan hade det krävts någon utredning om den ifrågasatta styckningens lämplighet och genomförbarhet. I ett fall hade ansökan av dylikt bolag avslagits av Kungl. Maj:t. Vederbörande länsstyrelse hade i detta fall avstyrkt tillstånds beviljande, enär tvivel förefunnos, att sökandebolaget skulle komma att praktiskt genomföra den uppgivna avsikten.

Det av motionärerna framförda spörsmålet rörande lämpligheten av att generellt undantaga egnahemsföreningar och egnahemsbolag från koncessionsplikt anser utskottet vara väl värt beaktande. Då emellertid en dylik undantagsbestämmelse, vilken ej av jordkommissionen föreslagits för en eventuell definitiv lagstiftning å området, icke finnes inrymd i den norrländska förbudslagen, samt bristande överensstämmelse därutinnan emellan denna och 1921 års lag ej synes önskelig, har utskottet ansett lämpligt, att den av motionärerna väckta frågan ej nu i samband med prolongering av

den provisoriska lagen tillsviðare på ytterligare ett år upptages till be-
dömande, utan att därmed må anstå till dess under nu föreslagna provisorie-
tid kommer att tagas ståndpunkt till spörsmålet om en definitiv lagstiftning
å området.'

Riksdagen biföll utskottets hemställan.

*Departement-
schefen.*

Av de utlåtanden, för vilka jag nu lämnat redogörelse, framgår, att mot-
satta uppfattningar gjorts gällande om behovet och lämpligheten av den nu
ifrågavarande provisoriska lagens prolongation. Från de länsstyrelser, sida,
vilka tillstyrkt en dylik åtgärd, har i allmänhet såsom ett huvudsakligt
skäl anförts, att det nuvarande provisoriet icke bör avbrytas förr än slutlig
ståndpunkt kunnat tagas till frågan om en definitiv lagstiftning i detta
ämne. Övriga länsstyrelser, vilka haft att yttra sig i ärendet, hava i regel
hänvisat till att under den tid, lagen hittills ägt giltighet, densamma inom
vederbörande län haft ringa eller ingen praktisk tillämpning och att vid
sådant förhållande en utsträckning av giltighetstiden icke kan anses påkallad.

Beträffande frågan om en definitiv lagstiftning rörande rätten till jord-
förvärv får jag erinra, att i detta avseende sedan år 1922 föreligger ett av
jordkommissionen utarbetat förslag till lag med bestämmelser angående rätt
att förvärva och besitta fast egendom. Om detta förslag uttalade under
fjolåret vid behandling av frågan om prolongation av 1921 års lag min
företrädare i ämbetet, att han funne förslaget icke böra i dess nuvarande
skick läggas till grund för omedelbar lagstiftning. Han framhöll tillika,
att spörsmålet om koncessionslagstiftning i fråga om jordförvärv givetvis
krävde en allsidig och ingående prövning, innan till detsamma toges definitiv
ståndpunkt.

Då 1921 års lag antogs såsom ett provisorium och hittills upprätthållits
såsom ett sådant, torde därmed i väsentlig mån hava åsyftats, att den prak-
tiska erfarenhet, som under någon tid genom koncessionssystemets tillämp-
ning kunde vinnas om behovet och verkningarna av en dylik lagstiftning,
skulle kunna tillgodogöras vid frågans slutliga prövning. Av de nu före-
liggande utlåtandena framgår, att under ifrågavarande tidsperiod inom fler-
talet län i mellersta och södra Sverige endast i obetydlig mån förekommit,
att bolag eller ekonomiska föreningar sökt medgivande att besitta fast egendom.
Emellertid torde — såsom ock antytts av några länsstyrelser — detta för-
hållande nära sammanhänga med den stagnation inom det ekonomiska livet,
vilken under de senaste åren mångenstädes varit rådande och vilken haft
ett i hög grad hämmande inflytande å den av här avsedda sammanslutningar
bedrivna verksamheten. Ett verkligt vägledande omdöme lärer således
knappast kunna grundas å den erfarenhet, som hittills föreligger, i varje
fall icke beträffande hela det område, inom vilket lagen äger tillämpning.
Härav synes mig följa, att den genom den provisoriska lagen införda ord-
ningen bör tillsviðare bibehållas, och jag finner mig därför böra tillstyrka,
att lagens giltighetstid ytterligare utsträcker. I fråga om den tid, prolonga-
tionen skall avse, synes mig lämpligast, att denna tid, såsom hittills skett,
bestämmas till ett år.

Med avseende å de frågor, vilka, på sätt jag förut omnämmt, blivit väckta angående vissa ändringar i 1921 års lag i syfte att giva densamma en mera begränsad tillämpning, kan jag i allt väsentligt ansluta mig till det uttalande, som härutinnan gjordes av andra lagutskottet vid nästlidet års riksdag. Frånsett de skäl, vilka anförts emot att giva bolag och föreningar med ändamål att befrämja uppkomsten av egna hem en undantagsställning i denna lagstiftning, torde av de inkomna utlåtandena få anses framgå, att lagen icke i någon mera avsevärd mån verkat hindrande för dessa företags utveckling, då allenast i ett utlåtande förekommer en antydan, att en närmare undersökning i detta hänseende till äventyrs kan vara påkallad. Att en dylik undersökning kommer att verkställas i samband med övervägande om en definitiv lagstiftning på detta område, synes mig otvivelaktigt; i avbidan härå torde med upptagande av speciella frågor om lämpligheten av att i 1921 års lag göra avvikelser från vad 1906 års lag för motsvarande fall innehåller böra tillsvidare anstå.

I enlighet med vad jag nu anført har jag låtit inom justitiedepartementet upprätta förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 20 maj 1921 (nr 247) angående förbud i vissa fall för bolag och ekonomisk förening att förvärva fast egendom.»

Föredraganden uppläser härefter berörda förslag, av den lydelse, bilaga¹ till detta protokoll utvisar, samt hemställer, att för det ändamål, § 87 regeringsformen omförmåler, lagrådets utlåtande över förslaget måtte inhämtas genom utdrag ur protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:
N. Cervin.

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Utdrag ur protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 30 januari 1924.

Närvarande: justitierådet SUNDBERG, regeringsrådet THULIN, justitierådet STENBERG, justitierådet KÖERSNER.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 19 januari 1924, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det ändamål, § 87 regeringsformen omförmäler inhämtas över upprättat förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 20 maj 1921 (nr 247) angående förbud i vissa fall för bolag och ekonomisk förening att förvärva fast egendom.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av chefen för justitiedepartementets lagavdelning, hovrättsrådet Axel Afzelius. Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:
Erik Ölander.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den
1 februari 1924.*

Närvarande: statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena friherre MARKS VON WÜRTEMBERG, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, MALMROTH, HASSELROT, STRIDSBERG, LÜBECK, CLASON, WOHLIN, PETERSSON.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Ekeberg anmäler lagrådets den 30 januari 1924 avgivna utlåtande över det den 19 i samma månad till lagrådet remitterade förslaget till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 20 maj 1921 (nr 247) angående förbud i vissa fall för bolag och ekonomisk förening att förvärva fast egendom; därvid föredraganden hemställer, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte, jämlikt § 87 rege- ringsformen, genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter bi- trädde hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet;
N. Cervin.